

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 61

Dijous, 6 de setembre de 2001

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 40, segona i darrera reunió

Í N D E X

Debat general

sobre el finançament autonòmic (tram. 255-00007/06) (continuació) (p. 3)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 40.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les onze del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Governació i Relacions Institucionals, els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i la consellera de Benestar Social.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

— **Debat general sobre el finançament autonòmic** (tram. 255-00007/06) (continuació)

D'acord amb l'article 124.2 del Reglament, per a la defensa de les resolucions presentades, s'ha establert el següent ordre d'intervenció, que es correspon amb el de la presentació de resolucions. Té la paraula, en primer lloc, l'illustre diputat senyor Martí Carnicer, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies senyor president. Senyores i senyors diputats, deixin-me fer una petita prèvia que m'agradaria que hagués pogut escoltar el conseller d'Economia i Finances, que, en tot cas, com que està entrant... Senyor president, si em para el rellotge, li ho podré explicar personalment.

Senyor conseller, per a un altre debat i per a una altra circumstància, li agrairia que hi hagués, segurament, menys mencions a aquest diputat, però que hi hagués més informació; deixi-m'ho dir així. Vostè sap que la informació que va fer arribar a aquest diputat, i que després va poder trametre a la resta de grups, no era una informació completa, que faltava informació amb relació a un aspecte bàsic, que era tot el que passa en el conjunt del sistema de finançament autonòmic, i que sense això era impossible, és impossible avaluar el resultat d'aquest model.

El resum del debat, des del nostre punt de vista, senyor president, senyores i senyors diputats, és que ha quedat en evidència que el model que s'ha signat és per Catalunya un mal acord.

És un mal acord perquè dóna mals resultats, perquè els resultats que dóna per a Catalunya són prou dolents: són molts menys dels que vostès diuen i dels que vostès han publicitat. D'aquí a pocs dies farem públiques les xifres que nosaltres considerem definitives i reals d'aquesta previsió, i els ciutadans de Catalunya podran conèixer que el que vostès han dit és una exageració, exageració destinada únicament i exclusivament a justificar el seu pacte polític amb el Partit Popular, únicament i exclusivament a disfressar la seva dependència del Partit Popular, i evidentment, uns resultats que estaran, encara més, molt per sota del que van prometre: no arribaran, no arriben al 10% de les seves promeses electorals.

És un mal acord perquè també basa tot l'increment dels recursos en una única circumstància: en l'increment de la pressió fiscal, increment que no podran portar a terme, increment que els ciutadans no toleraran; per tant, tampoc aquest increment es podrà produir.

És un mal acord perquè l'han negociat malament, perquè les seves propostes són les pitjors, perquè s'han situat en les bases de partida a l'onze sobre quinze, perquè són els penúltims de tot el conjunt de comunitats de l'article 151.

És un mal acord, perquè s'ha basat en la seva dependència política del Partit Popular.

Aquestes raons són, des del nostre punt de vista, i crec que des del punt de vista d'una bona part dels diputats, ho expressin o no ho expressin públicament, les que justifiquen aquest balanç negatiu.

Li hem de reconèixer, el nostre portaveu ja li ho va reconèixer ahir, que aquest és un model que té alguns avenços, que permet algunes consideracions amb relació a la cistella d'impostos, amb relació a la inclusió de la sanitat, que són avenços positius, avenços que van en el sentit que tots plegats desitjàvem; però està molt clar que unes bones propostes, unes bones intencions, aplicades a una mala base de negociació, com han fet vostès, donen mals resultats.

Per bones que fossin les propostes de mètode, si al final el pastís, en el repartiment del pastís, Catalunya, la Generalitat havia sortit perjudicada, per bo que sigui el mètode, aquest mètode dóna mals resultats i, a més a més, té riscos importants.

Veurem com al llarg d'aquesta legislatura va evolucionant el model. Veurem com l'eliminació de garanties produeix problemes en les finances de la Generalitat. Veurem com vostès es veuran obligats a controlar el sistema de les seves despeses, perquè no tindran prou ingressos o hauran de recórrer a l'endeutament. Serà desgraciat el dia que el conseller d'Economia i Finances es presenti en aquest Parlament dient: «No tenim prou recursos i només tenim dues alternatives: incrementar la pressió fiscal o incrementar l'endeutament.» Aquell dia, senyor conseller, quan això passi, nosaltres li ho recordarem. Li recordarem que vostè ha fet una mala negociació, li recordarem que vostè ha portat a aquest Parlament, ha portat a la Generalitat de Catalunya, unes males propostes, un mal model de finançament.

Sobre aquest resum el nostre Grup ha plantejat les diferents propostes de resolució, propostes de resolució que tenen, per una banda, un contingut de crítica al que vostès han fet, un contingut d'especificar d'una manera molt clara aquells elements que des del nostre punt de vista són els elements més negatius del model, tant pel que és el fons com pel que és la forma; pel que és el fons, pels mals resultats que dóna —com ja els he dit—, però també pel que és la forma, perquè vostès han marginat aquest Parlament, han marginat les forces polítiques, han marginat la Comissió de Valoracions.

Per tant, no es poden presentar aquí amb un acord que pugui rebre el consens. Si haguessin negociat, si haguessin discutit, si haguessin estat capaços de presen-

tar-se a la negociació sent portaveus del conjunt de forces polítiques, segurament el resultat hauria estat un altre. Però, a més a més, amb una manca d'informació total, i el que és més greu: tenim la lleugera sospita que no és que solament vostès no hagin donat tota la informació a aquest Parlament, sinó que probablement tampoc vostès tenen tota la informació necessària. També des del Govern central no li han donat totes les xifres.

Aprovar un acord de finançament que durarà com a mínim cinc anys –que ja veurem també què passarà amb el tema dels quinquennis–, aprovar un acord de finançament en aquestes condicions és, segurament, una insensatesa. I això és el que vostès han fet i el que nosaltres intentem posar de relleu amb les nostres propostes de resolució.

I finalment, també, hi ha una quarta proposta de resolució amb la qual posem en evidència allò que el model no té i que des del nostre punt de vista hauria de tenir, per tant, aquelles propostes que ens permetrien haver avançat cap a un model més consensuat, cap a un model que nosaltres consideréssim més adient per a les necessitats de la Generalitat.

En el procés de transacció, s'han produït diferents acords. Nosaltres, essencialment, hem obtingut amb Iniciativa i amb Esquerra Republicana un acord basat, també, en el mateix esquema, en una part de crítica del model, en una part que fa referència a aquells elements que nosaltres considerem més importants del que no s'havia d'haver fet i que vostès han fet, i que ja els hi he citat i que, en tot cas, no els repetiré res més que els seus títols: incompliment de compromisos, opacitat en la negociació, marginació de la Comissió Mixta de Valoracions, insuficiència de recursos.

Però deixi'm que faci una estona, uns minuts, senyor president, per acabar comentant la proposta número 5 d'aquesta... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's uns segons, senyor diputat. (*Pausa.*) Pot continuar.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Per acabar comentant la cinquena de les propostes d'aquesta resolució transaccional. És una proposta amb què, evidentment, els grups que han transaccionat hem estat capaços, hem fet un esforç per posar aquells elements importants, essencials, estructurals, d'un model de finançament alternatiu, amb què estem d'acord. Després cada un dels grups manté el que en podríem dir «el model complet» des del seu punt de vista, que en una molt bona part té coincidències amb aquest, però també cada grup manté, segurament, allò que pot considerar com unes especificitats més pròpies.

Però hi ha un nou pas, un pas endavant, que em sembla que val la pena ressaltar, que val la pena que la cambra en sigui conscient; un pas endavant en definició de quatre, cinc característiques, que no estan en aquest model, que havien d'haver-hi estat i que els grups de l'oposició hem sabut transaccionar, posar-nos d'acord perquè això fos possible.

Senyor conseller, senyor president, sobre aquesta base, si el Govern hagués estat diligent, hauria estat possible la proposta catalana. Sobre aquesta base, si el Govern hagués volgut, hauria estat possible la proposta catalana. Però aquesta no era la intenció del Govern, perquè el Govern no va anar a negociar el finançament de la Generalitat. El Govern va anar a negociar l'estabilitat, el manteniment del Govern durant el que queda de legislatura. Això és el que el preocupava, i com que el que preocupava és aquest sentit, per això el tema del finançament, segurament, no ha sortit com havia de sortir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada, la senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular ha presentat una única proposta de resolució subsegüent al debat monogràfic sobre el nou sistema de finançament autonòmic, integrada per tres punts. Aquests tres punts els hem volgut enquadrar en una breu exposició de motius, en la qual posem de relleu quelcom, un element que nosaltres considerem que és especialment important.

Era bàsic per al Partit Popular de Catalunya i era bàsic per al Govern de l'Estat que aquest acord s'assolís amb un ampli consens, amb un ampli acord, i, precisament, ha estat aquest ampli acord, aquest ampli consens el que ha donat, el que dona i donarà solidesa, credibilitat i gruix polític al nou model de finançament autonòmic.

En les diferents intervencions que es van produir en el debat d'ahir, reiteradament es va recordar, i ho van fer tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, que l'acord que desenvolupa l'estat de les autonomies, en una qüestió tan bàsica com és la distribució dels recursos públics entre les diferents administracions, s'havia assolit en unes circumstàncies, s'havia assolit en un escenari polític, en què el Govern central, i concretament el Govern central ocupat pel Partit Popular, estava en una situació política de majoria absoluta.

Senyores i senyors diputats, aquest acord unànim, signat per totes les comunitats autònomes, ja va ser inclòs pel Partit Popular de Catalunya en el que van ser els acords d'investidura del president de la Generalitat. Un model de finançament que va ser aprovat, també –ahir es va recordar molt reiteradament una resolució d'aquest Parlament, i jo vull recordar una altra resolució aprovada per aquest Parlament, una resolució important: el model proposat pel Partit Popular, que és la Resolució 241/VI–, un model, com deia, que té el seu gruix polític, que té una gran importància en el consens unànim amb el qual s'ha assolit; un model que ha estat recolzat molt especialment pel Partit Socialista; un model que ha estat recolzat especialment pel Partit Socialista i per Convergència i Unió. Una reforma del sistema que s'ha assolit gràcies a la voluntat de diàleg, a la voluntat de consens del Govern del Partit Popular

i del Govern de totes les comunitats autònomes. Un procés de negociació, en què –li ho he de dir, senyor conseller– Catalunya ha tingut un pes importantíssim. I és important també, des d'aquesta tribuna, que els grups parlamentaris ho reconguin.

Vull recordar també un fet, un fet que, a mi, em sembla que no és gens menyspreable, un fet que políticament em sembla que és rellevant i sobre el qual s'ha volgut passar de puntetes. Vull recordar que les comunitats autònomes que no es van sumar, que no estaven, que van sortir del sistema del 96, han estat precisament aquestes comunitats socialistes, les que han tingut més interès a entrar en el nou model, la qual cosa demostra que s'han adonat de l'error polític que havien comès i ara han estat capaços de rectificar.

Els governs de les comunitats autònomes on governen els socialistes, aquesta vegada, li han dit, al PSOE, que s'havia acabat la broma, que amb les coses de menjar no es juga, i el senyor Rodríguez Zapatero va haver de sortir ràpidament a referendar i a donar recolzament al nou model. I miri, el PSC pot intentar vestir-ho com vulgui, poden intentar convertir-se en l'últim reducte d'aquest socialisme disposat a fer d'un pacte que representa el major avenç de present i de futur per a la consolidació de l'Estat de les autonomies –i sobretot i molt especialment, per a l'avenç de l'autogovern de Catalunya– una petita batalla política. Sortosament –ja ha quedat demostrat al llarg de les negociacions–, sortosament, com deia, la realitat ha demostrat, una vegada més, que en temes importants d'Estat el Partit Socialista no ha existit, en aquesta com en altres negociacions.

En la nostra Proposta de resolució, senyor president, senyores i senyors diputats, hem volgut recollir els trets fonamentals del nou model. S'ha dit a bastament, però ens ha semblat important tornar a recollir en la nostra Proposta de resolució el que són els trets definitoris d'aquest model: estabilitat, suficiència, autonomia financera, coresponsabilitat fiscal i solidaritat interterritorial.

Podíem fer-ho. Podíem fer-ho, sobretot, perquè hi havia voluntat política, no de tots, però sí voluntat política majoritària de fer-ho. Teníem una experiència, havíem acumulat vint anys d'experiència d'aplicació de la LOFCA, i això ha permès, amb voluntat política, com deia, fer una reforma substancial en el que són els mecanismes de subvenció, participació general en els ingressos de l'Estat que s'han estat aplicant fins ara. I ha permès, precisament, concretar un sistema amb una major entitat quantitativa dels ingressos tributaris, bé sigui respecte a aquells ingressos propis, els cedits, o aquells ingressos que siguin compartits. I, realment, es produeix una rebaixa quantitativa importantíssima del que és la dependència de les subvencions que vénen de l'Estat.

Jo li diria al conseller Homs que aquesta vegada sí, aquesta vegada sí que ho poden dir, aquesta vegada s'ha donat la volta, com un mitjà (*veus de «No!»*), de veritat, en el sistema de finançament de Catalunya, aquesta vegada sí. S'ha passat d'un model (*remor de veus*)..., s'ha passat d'un model d'actualització de la despesa a un model de distribució dels ingressos en

base als impostos que paguen els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. I, a més a més, el que s'està fent és donar compliment al que havia demanat aquest Parlament. El Parlament havia demanat reiteradament, justament, que es fes aquest canvi substancial en el sistema.

Per tant, el que es garanteix és un sistema de finançament d'assignació basat en els ingressos que es deriven dels impostos pagats a Catalunya pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, de tal manera que un 86% està lligat als ingressos tributaris i només un 14% són els que depenen de les transferències de l'Estat.

I jo vull recordar, perquè no és balder recordar les coses de vegades, no és balder quan es fan crítiques recordar que, en aquest model que no s'explica, el màxim que s'havia fet per donar compliment a aquesta proposta que s'havia fet des de Catalunya en l'etapa socialista és que les xifres estaven invertides completament; és a dir, només un 22% depenia dels ingressos tributaris, i un 72%, de les transferències de l'Estat i la Seguretat Social. Aquesta vegada sí, senyor conseller, que entre tots li hem donat la volta com un mitjà, al sistema de finançament. (*Remor de veus.*)

Augmenten els recursos, la capacitat normativa i la capacitat econòmica i, el que és més important, la capacitat política de Catalunya. Aquest model estableix suficiència financera per tal que Catalunya pugui exercir amb capacitat suficient els serveis públics que es presenten als ciutadans i introdueix, a més a més, un element nou, un element que era un problema que s'havia convertit en un problema endèmic, que és resoldre el finançament de la sanitat, de tal manera que part dels ingressos estaran lligats indefectiblement –i ho veurem en els treballs que hauran de desenvolupar a la Comissió Mixta, precisament, de Transferències i Valoracions– al finançament del sistema sanitari públic. Un sistema de finançament que es basa en la coresponsabilitat fiscal, com deia, la solidaritat interterritorial. Coresponsabilitat fiscal que té un vector importantíssim; la coresponsabilitat fiscal té com a condició necessària aplicar criteris d'eficàcia i d'austeritat en l'orientació de la gestió que faci el Govern, una gestió eficient del nostre autogovern.

En definitiva, des del punt de vista polític, senyores i senyors diputats, el nou model el que fa és que traça un nou camp de joc, defineix un nou camp de joc, i fixa unes regles estables acceptades per totes –totes– les comunitats autònomes. I vull recordar que han estat acceptades també pel Partit Socialista. Vull recordar que, a més a més, aquesta era una assignatura pendent molt important pel que fa a l'estructuració d'un estat complex, d'un estat compost, com és el que defineix la Constitució.

Vull recordar que sobtava molt, en les reunions que havíem tingut amb experts per desenvolupar l'autogovern, que tots els països del nostre entorn haguessin estat capaços de resoldre una qüestió tan important com és el repartiment dels recursos públics entre els diferents integrants de l'Estat i que nosaltres encara no haguéssim estat capaços de fer-ho. Per tant, no es tracta només d'una millora de recursos públics: es tracta

d'una millora de l'autogovern de Catalunya i de la consolidació de l'Estat de les autonomies.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Esquerra, en la Proposta de resolució d'avui, constata un cop més l'origen del problema que ens ha portat a fer aquest Ple extraordinari: l'origen és una mala negociació a l'inici de la transició, un estatut que va ser vulnerat immediatament amb l'aprovació de la LOFCA i la seva aplicació, un estatut que mai s'ha vist complert en l'apartat on es reconeix el dret de Catalunya a rebre recursos que són la mitjana entre població i esforç fiscal, i que mai, en cap de les successives revisions del model de finançament, per més millores relatives que s'hi puguin introduir, s'ha acostat, ni de prop, a aquest compliment de l'Estatut. Estem, doncs, si voleu, en pecat estatutari, perquè mai l'Estatut ha estat complert per cap dels models, ni aquest últim, aprovat recentment entre Convergència i Unió i Partit Popular. I aquest és l'origen de la qüestió; un origen que, acompanyat d'un altre problema o d'un parell de problemes més –finançament, fons europeus i inversions–, marca les tres potes d'un escenari negatiu per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Les inversions de l'Estat, sistemàticament raquítics: època majoria absoluta del PSOE, 7,5%, sobre un total del 16% de la població, 23% d'impostos; època del PSOE en minoria, 8,5%; època del PP, ha pujat algun puntet, però encara estem per sota de la població quant a inversió de l'Estat. Mal finançament, raquítics inversions, dèficit –almenys en el passat, ara potser ha variat una mica– també amb relació a Europa: aquest és el quadre del desastre del dèficit fiscal. Un dèficit d'un milió per família, que ho deixa de rebre en prestacions socials, en qualitat de vida, en competitivitat. Un dèficit fiscal que, de fet, porta que Catalunya sigui una nació on es paguen impostos com en un país socialdemòcrata, però es reben serveis com un país liberal, mentre altres zones de l'Estat es permeten el luxe de, amb els nostres diners i amb frau fiscal, pagar com a país liberal i rebre serveis com a país socialdemòcrata. I aquesta és la mare dels ous; tota la resta és morralla. I això ho constata Esquerra en el primer punt de la Resolució, crític amb el model i tal com s'ha desenvolupat des de la transició fins ara, gestionat pel Partit Popular, UCD, PSOE, amb el beneplàcit tàctic o imposat per part de Convergència i Unió.

Per això va ser important que, als inicis d'aquesta legislatura, es ratifiqués en comissió un acord, fruit de les conclusions de la Comissió d'Estudi de l'anterior legislatura, en el qual es marcaven uns mínims pels quals creïem que el model de finançament de Catalunya podia avançar. I això és mèrit, evidentment, de les dos

forces que van votar, però, com deia ahir el secretari general, president de grup, la llebre va ser Esquerra, i això s'ha de reconèixer. Esquerra, des de la primera legislatura, on va defensar el concert en el moment de negociació de l'Estatut. En la quarta legislatura, quan en solitari és el primer partit que fa una campanya de divulgació a tot el país sobre el problema del dèficit fiscal. A la cinquena legislatura, quan s'aconsegueix tirar endavant la Comissió d'Estudi, es força a votar..., es posa sobre la taula el tema de la recuperació de la bilateralitat en les relacions Catalunya-Espanya en el tema fiscal, i és votat favorablement, per primera vegada, des del Grup de la majoria –per primera vegada es trencava, almenys formalment, amb la idea del model de la generalització i s'assumia que l'Estatut marcava que s'havia d'anar a un model bilateral–, i finalment, amb una campanya de divulgació que també és fruit d'una proposició d'Esquerra Republicana que instava el Govern a divulgar el problema del dèficit fiscal. Això passa en la passada legislatura, cinquena, Esquerra fent d'impulsor, de catalitzador d'una majoria que havia estat parada en aquests aspectes, aturada. I sisena legislatura: Resolució del passat octubre, amb uns acords que serien realment, si es complissin, un pas endavant en la línia de solució d'aquest problema endèmic que és el dèficit fiscal.

Per tant, avui serà una mica curiós veure com el Partit de la majoria no vota una cosa que ja va votar fa uns mesos, però, en tot cas, tindrem ocasió de veure-ho després, a l'hora de la votació.

El tercer punt que els vull desenvolupar és, precisament, la valoració –i això es fa en la nostra Resolució– que fa el Grup d'Esquerra amb relació a l'acord assolit pel Parlament. El Parlament, per primera vegada, mandatava el Grup del Govern a anar a Madrid amb un llistó; mai hi havia anat, i això vostès ho saben, per la qual cosa qualsevol infinitesimal millora era presentada com una gran victòria. Aquesta vegada és una millora relativament superior a les altres, però, potser per desgràcia per al Grup del Govern, ells mateixos i nosaltres hem marcat un llistó, i ara ho comparem. Podem dir que hem baixat un metre, o dos metres, o mig metre..., cadascú analitzarà el que li sembli, però sabem quants ens en queden per avançar, per primera vegada; per primera vegada a la història, sabem quants ens en queden per avançar. I nosaltres ho analitzem, anàlisi diferent del conseller d'ahir, diferent. En algunes coses no; dos o tres coses que són tan de calaix que hi coincidim, eh?: sanitat, Agència Tributària, per bé i per mal, hi coincidim, en la resta no.

I la Resolució diu això exactament. Positiu: s'avança en la suficiència financera –és una obvietat–, i dos, s'avança en la qüestió sanitària, i per això votarem a favor del punt en què vostès diuen que s'avança en la qüestió sanitària, perquè és una obvietat; nosaltres ho posem en la nostra Resolució, seria incoherent dir en la Resolució una cosa i no votar la part de la seva que diu el mateix. Però, en canvi, valorem negativament els altres aspectes: no millora prou la cohesió social i l'increment de la competitivitat de l'economia productiva a Catalunya, perquè l'increment de recursos és ínfim; el nou model no contribueix substancialment a reduir el dèficit fiscal, almenys situar-nos a nivell d'altres regions

europèes; no contribueix a consolidar uns ingressos de la Generalitat situats, com a mínim, a l'entorn de la mitjana entre població i esforç fiscal, com diu l'Estatut; no compleix l'objectiu que deia la Resolució pel qual la Generalitat només hauria d'anar al Consell de Política Fiscal a nivell consultiu i de deliberació, no com a participació en un model de generalització; no contribueix a reduir substancialment el pes de l'Estat...

Aquesta és una història; és a dir, amb les millors estimacions, sembla que augmentarem 700.000 milions, però això és una tercera part dels impostos segregats a Catalunya. Si va tan bé, a l'Estat també li anirà molt bé, és a dir, augmentarà possiblement el doble, uns 1.400 milions. És a dir, el problema continua sent quanta inversió arribarà a Catalunya. Ho veurem en els pressupostos de l'any que ve, si això varia o no varia, perquè, si la inversió queda estancada, es podria produir la paradoxa que millora relativament l'entrada de diners en el finançament, però es dispara el dèficit fiscal. Ho veurem.

El model no pacta la transparència en les balances fiscals –després sembla que hem aconseguit un acord perquè almenys Catalunya faci els deures que no fa Madrid, positiu, però el model, com a tal, no pacta la transparència de la balança fiscal– i la capacitat normativa s'ha avançat, però no és la que es demanava en el llistó que havíem posat al Parlament, i evidentment l'Agència Tributària, res de res. Aquesta seria la nostra valoració d'aquest acord.

Hi ha l'altra pota: fons europeus. S'ha millorat, però malgrat tot hi ha un dèficit històric també amb relació a les nostres aportacions a Europa i al que rebem. Això ho constatem aquí. També diem que si les inversions continuen discriminant Catalunya, com han fet altres comunitats autònomes, caldria prendre la determinació de fer recurs d'inconstitucionalitat sempre que els pressupostos de l'Estat vulneressin el criteri de població com a mínim, cosa que han fet altres comunitats autònomes.

Manifestem, Esquerra Republicana, un cop més, que Catalunya no pot renunciar als drets històrics que li permetin arribar a la sobirania fiscal, és a dir, al concert econòmic –sobirania fiscal amb la consegüent quota de cooperació solidària– i, finalment, posem sobre la taula una sèrie de mesures de transparència, que sembla que en aquest cas sí que hi ha hagut acord que el Govern..., s'insta el Govern a tirar-les endavant: actualització de la balança fiscal i publicació, abans d'acabar la legislatura, és a dir, al final del 2002 principis del 2003, d'un informe sobre l'evolució de l'actual model.

Juntament amb els grups d'esquerra s'ha pactat una sèrie de punts, que el diputat Martí Carnicer ja ha desenvolupat, dels quals assenyalaré dues qüestions i aca-bo, senyor president.

El president

Faci-ho tan de pressa com pugui.

El Sr. Huguet i Biosca

Primera, el fet que es constati que el problema base per als ciutadans de Catalunya és l'abusiu dèficit fiscal, per nosaltres bandera essencial per poder fer una

política socialment avançada a Catalunya. Sense solucionar el dèficit fiscal, a Catalunya no és possible fer política d'esquerres. De dretes potser sí, d'esquerres no.

I segona qüestió, sense apropar-se al sistema foral, que encara avui dia dóna el doble de recursos per habitant a Navarra que a Catalunya, no solucionarem la qüestió. Això és un acord transaccionat i veurem el resultat en les votacions posteriors.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. Senyor conseller, em sembla que va quedar força clar ahir amb la discussió i amb el debat que hi va haver, que sí que va aportar una mica més de transparència malgrat que vostè s'hi resistia constantment, que el model o l'acord que es va signar no és un acord nacional, no és un acord de totes les forces polítiques de Catalunya, no és un acord que sorgeixi del Parlament. Dir que la ciutadania sabrà perfectament, o sap perfectament, i a través dels mitjans de comunicació, que també ho han anat marcant, que aquest és un acord de Convergència i Unió i el Partit Popular exclusivament. Bé, jo diria quasi una imposició del Partit Popular a Convergència i Unió.

Sobretot també ho acabarem de veure quan la resolució que ha presentat el Partit Popular, que parla d'estabilitat –i el senyor Homs ahir no en va voler fer cap referència, al contrari–, que parla de suficiència –i el senyor Homs va dir que no era suficient per a Catalunya aquest acord– i parla de nivells equiparables a la prestació de serveis públics, com es va demostrar ahir perfectament que això és una dada objectiva que no és així..., veurem quin és el posicionament del Grup de Convergència i Unió davant aquesta situació. En tot cas es pot provocar aquí una contradicció flagrant que ja mostrarà claríssimament que aquest acord és un acord exclusivament partidista i per perpetuar-se en el poder, no al servei dels ciutadans de Catalunya; però, en tot cas, aquests ciutadans ja ho aniran veient en la mesura que es vagi portant a terme aquest acord.

Les nostres resolucions, les resolucions d'Iniciativa per Catalunya - Verds anaven en aquest sentit, que el Parlament de Catalunya constata sobretot... –i em sembla un element importantíssim de confiança entre el Govern i els ciutadans d'aquest país, un element clau–, constata l'incompliment dels compromisos que el president de la Generalitat va assumir en el debat d'investidura en aquesta mateixa tribuna. I si un element bàsic de la democràcia i del Govern és aquesta confiança entre el Govern i la ciutadania, aquesta s'ha trencat de totes totes, una vegada més, però aquesta d'una manera molt més flagrant per part del Govern de la Generalitat amb relació als seus ciutadans. Cap d'aquests compromisos... Perdó, la majoria d'aquests compromisos no s'ha portat a terme en aquest acord de finançament

que ara es glossa tant per part de Convergència i Unió i el Partit Popular.

Però encara molt més greu: si és tan important per a Catalunya –que ho és– aquest acord de finançament per millorar l'autogovern, aquest acord s'ha portat amb una autèntica opacitat, sense transparència. A hores d'ara encara és difícil saber quines són les dades, les xifres... No insistiré. Em sembla que ahir va quedar molt clar que no tenim la suficient documentació, no hi ha les suficients dades. El Govern tampoc les té; llavors, evidentment no les pot donar. Com es pot argumentar que això és un bon acord si les dades base, les dades que han de significar quins seran els serveis que es donaran per als ciutadans d'aquest país, no les tenen. Unes dades poc creïbles, incompletes, a més a més tardanes, i entenc que els ciutadans de Catalunya difícilment podran valorar si aquest acord està al seu servei o servirà per millorar la seva autonomia; per millorar, evidentment, els serveis que se li han de donar.

I ahora també està clara la insuficiència dels nous recursos aportats pel nou finançament. Em sembla que això ho va reconèixer absolutament tothom i, a més a més, també es va reconèixer que no faran front al dèficit de la balança fiscal de Catalunya, que és un element indispensable per a aquella millora dels serveis que jo plantejava. Per això nosaltres, en aquesta primera resolució, volíem deixar molt clar que el Parlament de Catalunya constata aquesta situació d'un acord, d'un mal acord, d'un pèssim acord, d'un acord imposat, d'un acord que demostra la incapacitat del Govern per portar endavant les seves propostes programàtiques; molt més greu, fins i tot les propostes del mateix president del Govern.

També ens estàvem plantejant... o en la proposta de resolució número 2 fèiem una valoració, que ahir el senyor Rafael Ribó ja va deixar molt clar quina és la nostra valoració d'aquest acord, que jo també he explicat i que contrasta amb..., fins i tot, amb el programa de Convergència i Unió, que amb algunes d'aquestes coses coincidíem, però que, evidentment, no han set capaçs que pogués sortir en aquest acord.

Per això, a partir de la proposta de resolució número 3, nosaltres ja instàvem el Govern de la Generalitat tot un seguit de qüestions, sobretot..., i suposo que deu ser una novetat, que en una proposta de resolució ens veiem obligats a demanar tot un seguit d'informacions que el Govern de la Generalitat ha estat incapaç de donar, cosa que era la seva obligació. La seva obligació democràtica: no se n'oblidi. Tot un seguit, doncs, d'informacions que esperem que en el termini d'un mes puguem tenir tots els estudis que necessitem per tal de valorar veritablement aquest acord i en quines condicions es desenvoluparà aquest acord.

Ja s'ha parlat dels temes del finançament, del tema de la Unió Europea, de les previsions del fons de solidaritat, de les previsions de les inversions del fons de l'Estat, etcètera: tot un seguit de qüestions que no m'estendré perquè ja varen quedar molt explicitades.

Però sí que hi ha a la proposta de resolució número 4 un element importantíssim. Si ara hi ha capacitat normativa sobre els impostos traspassats a la Generalitat de

Catalunya, el que sí que nosaltres sabem... –jo crec que els ciutadans d'aquest país han de saber al més aviat possible– quines són les previsions, quins són els criteris, per a fer efectiva aquesta capacitat normativa de legislació fiscal del Govern de la Generalitat. Aquest és un element que serà el que influenciarà... o que els ciutadans de Catalunya veuran més clarament, d'una manera més transparent i immediata, quina és aquesta capacitat i quins són els criteris que pensa portar a terme el Govern de la Generalitat, no ens trobéssim amb excessives sorpreses.

A la proposta de resolució número 5 ja plantejem quina és la proposta alternativa, aquesta exclusiva d'Iniciativa per Catalunya - Verds, que en molts aspectes coincideix amb altres forces polítiques, però que nosaltres les hem volgut mostrar aquí perquè... De fet, senyor Homs, ja les havíem mostrat des de fa molt de temps, i al senyor Mas també, quan va començar l'intent de negociació, que només va ser un intent mediàtic –no pas, evidentment, una veritable necessitat o una voluntat del Govern de la Generalitat–, quines eren les nostres propostes i a partir d'aquí les posàvem a disposició del Govern per tal de fer un acord nacional, un acord conjunt, que, evidentment, no ha interessat de cap de les maneres.

Amb la proposta de resolució número 6 també deixem un element importantíssim. Mirin, com que han estat incapaçs, almenys en aquesta negociació amb relació al finançament de la Generalitat, d'arribar a un acord nacional, demanem que almenys ho puguem fer quan parlem a partir de l'any que ve d'una proposta de finançament local. Sabem ja, per sentències del Constitucional, que no podia estar marcada aquí. En aquesta negociació no podia sortir, però sí que pot fer-ho. Llavors, per això, tornem a insistir a veure si així tenim una mica més de sort. Jo crec que és obligació, sobretot per una qüestió de lleialtat als poders locals, que aquesta negociació sobre aquest finançament el fem d'una manera conjunta i pugui sortir un acord, ara sí, veritablement nacional, des d'aquest Parlament, sobre aquesta qüestió.

I per últim, també, el que sí que demanàvem és presentar al Parlament de Catalunya, en el termini de dos mesos, les previsions del finançament dels serveis supletoris que en aquests moments les diverses administracions locals realitzen en substitució de la Generalitat, que no són competència seva i que, evidentment, hauríem de veure com es financen a partir d'aquest moment. Nosaltres creiem que el model de finançament autonòmic hauria de resoldre la situació i generar els fons suficients per descarregar l'administració local de l'esforç financer que realitza –repeteixo– amb elements que no són de la seva competència i que per això nosaltres creiem que són veritablement importants. Espero que no hi haurà cap problema per votar favorablement aquesta proposta perquè és òbvia i –repeteixo– és un cas de lleialtat institucional, de lleialtat cap als poders locals.

El que també voldria significar..., i ara ja no dintre les resolucions d'Iniciativa per Catalunya - Verds, sinó la transaccional, la resolució transaccional que s'ha subscrit per les diferents forces polítiques d'esquerra d'aquest

Parlament, que una vegada més, en aquest cas, coincidim a constatar les insuficiències d'aquest model, l'incompliment dels compromisos, l'opacitat del Govern en tota la seva informació... Un element importantíssim: la marginació de la part catalana de la Comissió Mixta de Valoracions en tot el procés de negociació. Un element importantíssim i que no s'ha tingut en compte. Malgrat que el senyor Homs va dir que sí que se li havia enviat informació, ja va deixar molt clar que allò no era cert i que s'havia marginat totalment aquesta institució, aquest element clau en aquesta negociació. I sobretot la insuficiència de recursos.

Però, sobretot, ho deia el senyor Martí Carnicer i ho subscriu totalment, en el punt cinquè, deixàvem clar que hi ha una altra manera d'entendre i gestionar el país, que amb aquesta proposta nosaltres partíem d'uns elements, d'uns criteris, d'un mínim comú múltiple que teníem les diferents forces d'esquerra, i que érem capaçs, a partir d'aquí, d'arribar a un veritable acord nacional. No al que s'ha fet en aquests moments: una manera de gestionar el país més com si s'entengués d'una finca particular, o a la recerca d'un benefici partidista, o per perpetuar-se en el poder. Aquests són els elements que han tingut en compte en aquests moments, o sigui no un acord al servei de tots els ciutadans, que és la nostra proposta, que hem fet nosaltres i que segur que els ciutadans començaran a entreveure que és una altra manera de fer política, una altra manera d'entendre el país i que, evidentment, aquesta és una manera que sí té..., veritablement, té futur i que està al servei de tots els ciutadans.

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Ara, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, arribem a aquesta intervenció al final d'un debat, un debat que ens ha portat a parlar durant tot el dia d'ahir i el matí d'avui sobre un tema fonamental, un tema important per a Catalunya, com és el seu nou model de finançament, el model de finançament acordat recentment.

Aquest ha estat el motiu d'aquest debat i pujo en aquests moments a la tribuna per explicar quina és la proposta de resolució que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Òbviament, com han comprovat en els papers que se'ls ha repartit, el nostre Grup Parlamentari presenta una proposta de resolució que vol posar de manifest el que al nostre entendre és la conclusió d'aquest debat, el que al nostre entendre és el resum que es desprèn sempre, òbviament des del nostre punt de vista polític, del que hem estat debatent en aquest dia. I per fer o per explicar aquesta proposta de resolució, cal tenir en compte què és el que al nostre entendre es persegua amb aquesta negociació.

El que es volia aconseguir amb aquesta negociació, amb aquest acord per a un nou model de finançament,

era, en primer lloc, que els ingressos de la Generalitat de Catalunya depenguin dels impostos que paguen els ciutadans de Catalunya; en segon lloc, incrementar l'autonomia financera, aconseguint una participació directa en una cistella d'impostos, minimitzant la dependència de les transferències de l'Estat; en tercer lloc, millorar el finançament de la sanitat; en quart lloc, incrementar la capacitat normativa del Parlament de Catalunya; participar en la gestió dels tributs que paguen els catalans; revisar els instruments de solidaritat; millorar el finançament específic en matèria de seguretat, amb relació concretament als mossos d'esquadra, i establir un principi de lleialtat institucional.

Tot això, en resum, implicaria més suficiència econòmica a curt i mitjà termini, més autonomia financera, més coresponsabilitat fiscal, reduir el diferencial financer de Catalunya amb l'Estat, i aproximar-nos qualitativament i amb recursos per habitat al model foral. Doncs, bé, si comparem el que perseguíem, els objectius d'aquesta negociació, el que el Govern volia aconseguir amb aquesta negociació, amb allò que s'ha aconseguit, veient el contingut de l'acord, hem de desprendre'n que, òbviament, el Govern de Catalunya ha assolit l'objectiu que s'havia plantejat. I això motiva i justifica el contingut de la nostra resolució.

Què diu aquesta resolució? Bàsicament diu quatre coses, molt senzilles, però molt importants, molt fonamentals per al nostre país. Diem –i volem que el Parlament així ho digui– que és un pas endavant molt positiu en la línia dels acords adoptats per aquesta cambra en matèria de finançament autonòmic; que és un nou model que augmenta la nostra autonomia financera, que millora la suficiència de recursos i que potencia la coresponsabilitat fiscal amb l'Estat i assegura la solidaritat interterritorial, fixant, alhora, una bona base de futur; que millora o que dona una major capacitat normativa en matèria tributària, així com en els nous mecanismes de participació iniciats en l'Agència Tributària de l'Estat; que la incorporació de la sanitat en el finançament general, així com els nous criteris per definir el seu finançament, possibilita una ampliació de mecanismes fiscals d'obtenció de recursos; que a la vegada incrementa, aquests, per la compensació de la despesa produïda pels serveis prestats als residents en altres territoris, i, finalment, que el nou model de finançament dona o atorga una major suficiència a la Generalitat de Catalunya al llarg dels propers anys, alhora que implica realment un procés de reducció progressiva de les diferències amb el model foral de finançament.

En definitiva, senyores i senyors diputats, aconseguim per a Catalunya un nou model de finançament que permet allò que pel nostre Grup Parlamentari és políticament tan important com és la millora dels serveis a les persones que viuen i treballen a Catalunya.

En definitiva, senyores i senyors diputats, entenem que el Govern de Catalunya, el Govern de Convergència i Unió, ha assolit un dels seus objectius fonamentals per a aquesta legislatura, i això tenint en compte les dificultats, que no es poden obviar, de les circumstàncies i el context polític en què s'ha produït aquesta negociació. Un context, com vostès saben molt bé, gens fàcil. Un objectiu que era programàticament important i política-

ment prioritari per a Convergència i Unió, un repte que era molt difícil..., assolit –com podem comprovar en aquests moments– amb èxit, i que ens permet continuar, com deia, en la millora de la prestació dels serveis al país.

En la lectura de les propostes de resolució dels grups de la cambra, concretament en el cas del Partit Socialista, no puc evitar de dir que l'actitud que es desprèn de la seva intervenció d'ahir, que es reflecteix totalment, i també hem vist avui, en aquesta intervenció, de fet, és una actitud, al nostre entendre –i permeti'm que ho digui amb el màxim de respecte–, poc responsable; és una actitud que el que fa és negar l'evidència, negar l'evidència que no es pot negar, entra en la contradicció que s'ha explicat al llarg del debat. Els seus superiors d'altres indrets de l'Estat diuen que aquest acord és un acord bo, que és un acord positiu, i vostès ho neguen. Preferirien que no s'hagués assolit l'acord, però l'acord és una realitat, i és bo per a Catalunya. És un èxit per a Convergència i Unió, però no és un èxit per a Convergència i Unió i prou: és un èxit per a Catalunya. I vostès ho volen presentar com un fracàs. És una actitud, al meu entendre, ridícula, mancada de tota credibilitat. I, en aquesta matèria –perdonin que els ho digui–, realment han demostrat que tenen cua de palla.

El plantejament d'Iniciativa per Catalunya - Verds en les seves resolucions, de fet, no és altra cosa també que una transposició molt literal del contingut del seu posicionament, com no podria ser d'altra manera, però és un posicionament que no podem compartir de cap manera: nega les xifres, nega les dades, nega els càlculs, ho nega tot; no concreta, de fet, opcions alternatives, no reconeix la bondat de l'acord, no és ni el vas mig ple ni el vas mig buit: és el vas absolutament buit, ple de res. Òbviament, no podem compartir en absolut aquesta posició. Fins i tot, en la intervenció d'avui se'ns pretén donar lliçons de democràcia. La democràcia, en definitiva, és diàleg, és negociació, és la recerca del consens. I això és el que ha fet el Govern, i això és el que ha fet el president de la Generalitat, que no ha incomplert, en cap cas, cap dels acords que ell ha assumit en el passat.

El posicionament d'Esquerra Republicana voldria dir que és clarament diferent del de la resta de grups, no?, però és un posicionament que, de fet, tampoc reconeix allò que té de positiu aquest nou model. És un posicionament que voldria que l'acord fóra molt millor. D'acord, no? Tot pot ser molt millor a la vida. Reconeix que és un avenç positiu, però –i, de fet, textualment ho hem sentit, ho hem escoltat– no el vol qualificar de bo, no el vol qualificar de positiu per a Catalunya. Planteja fites més altes, inviablès al nostre entendre, ara per ara, encara que legítimes, ho hem de reconèixer. Proposa plantejaments estratègics de futur. Prefereix menys tenir el que hem aconseguit i gaudir-ne, dels resultats positius que aviat podem comprovar. I, per tant, posicionar-se amb plantejaments que sonen molt bé i que a l'orella de molta gent possiblement puguin agradar, però que s'allunyen de la realitat i del context polític actual, del qual no ens podem, de cap manera, abstenir. Fa propostes més pròpies d'un debat de política general, en algun dels aspectes, que, fins i tot, podríem segurament compartir, però no és el motiu del debat

d'avui; ho podem tornar a debatre, segurament, més endavant. En qualsevol cas, és cert que hi ha una qüestió relacionada amb allò que fa referència al seguiment de l'aplicació d'aquest nou model de finançament amb la qual podem trobar una coincidència que motiva una transacció que hem presentat.

I finalment vull manifestar la nostra claríssima coincidència amb el contingut de la Proposta de resolució que presenta el Partit Popular. (*Remor de veus.*) A algú, sembla que li pot sorprendre, aquesta coincidència. (*Veus de «No!»*) Doncs, bé... –exactament–, el que sorprèn, de fet, no és la coincidència del nostre Grup Parlamentari en aquesta matèria amb el Grup del Partit Popular, atès que es tracta d'un acord signat o en tot cas amb el vistiplau del Partit Popular, de Convergència i Unió i del PSOE. Per tant, el que sorprèn no és la nostra coincidència en aquest punt amb el Partit Popular, el que sorprèn és la posició del Partit Socialista... (*for-ta remor de veus*), davant d'un acord que els seus coreligionaris a la resta de l'Estat han signat i han defensat eufòricament. Això és el que realment sorprèn i el que, pel que sembla, a alguns, no els sorprèn tant.

En definitiva, i en conclusió, per acabar, votarem favorablement perquè compartim la filosofia del contingut d'aquesta proposta del Partit Popular. Hem tingut un debat, al nostre entendre, enriquidor, positiu, que posa en relleu l'important avenç en matèria de finançament autonòmic que té el nostre país, que era –ho recordo– objectiu prioritari del nostre Govern, del nostre Grup Parlamentari, i que millora sensiblement els serveis que podem prestar a les persones que viuen i treballen a Catalunya.

La nostra Resolució el que fa és manifestar –i així esperem que ho faci el Parlament– la valoració positiva d'aquest acord tan important. Avui, dia 6 de setembre, el Parlament es posiciona en relació amb un tema fonamental, cabdal. I quant a la resta de grups, òbviament que hauríem preferit un consens més ampli, avui, especialment pel que fa referència al Partit Socialista, però –repeteix– aquesta contradicció en què estan immersos no ho ha permès molt a pesar nostre.

I només, per acabar, permeti'm, conseller Homs, que li adreci unes paraules. (*Remor de veus.*) Vostè ahir, conseller..., vostè ahir, conseller, es va adreçar al nostre Grup Parlamentari, i ho va personificar en la persona del nostre portaveu, del diputat Ramon Camp. Molt bé; li agraïm aquesta deferència, òbviament. I vostè va dir, a més a més, que era un honor per a un conseller d'Economia i Finances pujar en aquesta tribuna a explicar i a defensar un acord tan important, tan fonamental per al futur del nostre partit aconseguit per aquest Govern. (*Remor de veus.*) Evidentment, els partits, el Govern i el país... (*forta remor de veus*), aquest és el tronc fonamental. Doncs, bé..., doncs, bé, conseller, avui nosaltres també, el nostre Grup Parlamentari, li volem dir novament i reiterar que valorem molt positivament l'esforç que ha fet el Govern, l'esforç que ha fet vostè personalment, que era un repte difícil, que el resultat obtingut és molt satisfactori, que permetrà una millora important en la prestació de serveis a les persones –que és, en definitiva, el que tots volem–, i que col·laborarem amb lleialtat amb el Govern per aconseguir que el desenvolupament

pament i l'execució d'aquest nou model de finançament permeti assumir les fites que ens hem plantejat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Fetes ja les presentacions de les resolucions, passem a les seves votacions. *(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)* Senyor Boada?

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Per comunicar que, en relació amb la Proposta de resolució número 5 del Grup d'Iniciativa per Catalunya, pel que fa referència a l'enumeració de l'1 al 8, nosaltres retirarem totes les paraules a partir del primer punt i seguit. Vol dir que quedarien només els enunciats; a partir del primer punt i seguit, tota la resta quedaria retirada, en l'enumeració de l'1 al 8.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Queda comprès per part de tots els portaveus? *(Pausa.)* Senyor Nadal...

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, senyor president, gràcies. Per demanar-li, a part del que ja li hem demanat abans, la votació separada del punt 2, que diu: «Preveu per a Catalunya un nivell suficient d'ingressos i de dotació financera adequada a les competències assumides, la qual cosa permet millorar l'autogovern amb plena capacitat política, tot introduint mecanismes que permeten incrementar la suficiència del finançament sanitari.» La 2, que he llegit, del Partit Popular, votació separada, si us plau.

El president

D'acord. *(Pausa.)* Passem, primer, a votar les resolucions presentades pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Donat que els punts o les resolucions número 1 i 2 sustenten una transaccional, juntament amb la 1 d'Iniciativa per Catalunya - Verds i la 6.a d'Esquerra Republicana, passem ara a votar, primer, la Resolució número 3, separadament.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Seguidament, la Resolució número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 68 en contra i 13 abstencions.

A continuació, la Resolució del Grup Popular, separant, segregant-hi el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt número 2 de la mateixa Resolució.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Passem ara a la votació de les resolucions presentades per Esquerra Republicana. La primera votació fa referència a la Resolució número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

A continuació, les resolucions números 2, 3.8 i 5.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 17 vots a favor, 68 en contra i 48 abstencions.

A continuació, la Resolució número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta de les resolucions que no han estat encara votades.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació les resolucions presentades per Iniciativa per Catalunya - Verds. En una primera votació, les resolucions números 2, 3, 4 i 6.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

En segona votació, la Resolució número 5, amb l'especificació que s'ha fet abans.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació les resolucions presentades per Convergència i Unió. En una primera votació, les resolucions números 1, 2 i 4.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

A continuació, la Resolució número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 80 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació les dues transaccionals, començant, en una primera votació, per la presentada per Iniciativa per Catalunya - Verds, Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació la resolució transaccional presentada per Esquerra Republicana de Catalunya i per Convergència i Unió, amb l'afegiment d'una esmena tècnica que diu així..., a l'apartat *b*, afegir: «a emetre abans de cloure la legislatura».

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Si no hi hagués explicació de vot, que no n'hi ha, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart d'una del migdia.

Edició i subscripcions: Departament d'Edicions, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Tel. 933 046 500

A/e: edicions@parlament-cat.es

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) conjunta amb el **Butlletí Oficial**:

Número solt (edició impresa o en microfitxa)

ISSN 0213-7984 · Dipòsit legal: B-27.966-1980 · Impres a Multitext, SL, Barcelona

Les publicacions oficials també són consultables a www.parlament-cat.es

6.000 PTA
13.000 PTA
120 PTA

} IVA inclòs

9 770213 798001

0 6 1 0 6